

اول ماه می : کارگران جهان متحد و یکپارچه به پیش

اول می را در شرایطی برگزار میکنیم که نظام سرمایه داری جهانی هنوز هم با گذشت مدتها از شروع بحران اقتصادی دست به گریبان این بحران ساختاری باقی مانده است. تمامی صاحب نظران و تئوریسینهای طبقات دارا از ارائه راه حل برای برون رفت از این بحران عاجزاند همه علناً اعلان میدارند، که دور نمای روشنی در پیش نیست. هر چند بعضاً تعدادی از کشورها اعلام میکنند که بحران را پشت سر گذاشته اند، اما این در شرایطی است که پول های هنگفتی را که از استثمار نیروی کار کارگران به دست آمده است را به بخشهایی از بنگاهها یا بانکهای ورشکسته تزریق میکنند تا موقتاً این نظام نکبت بار و ضد انسانی بتواند چند صباحی دیگر هم به زندگی خود ادامه دهد و از طرف دیگر میلیونها نفر از کارگران را از کار اخراج کرده اند و هیچ امیدی برای بازگشت به کار آنها وجود ندارد. وزرای دارای بیست کشور صنعتی دنیا در نشست جمعه ۲۳ آوریل ۲۰۱۰ با صدور بیانیه ای اعلام کردند که رشد اقتصاد عمدتاً ناشی از کمک های دولت ها است (تزریق پول). این شرایط علیرغم ادعاهای کاهش بحران هر از چندگاهی صنایع کلیدی مهم یا سلسله شرکتهای مالی را در کام خود فرو میبرد، این واقعیت که وضعیت بازار فروشنده را خیل خریداران تعیین میکنند انکار ناپذیر است جیب های خالی خریداران که زیر سایه استثمار شدید تهی شده اند، مصعب اصلی بحران است. حال قرار است با بیکار کردن میلیونی کارگران و باز به خرج آنان بحران را پشت سر بگذارند به واقع دیواری کوتاهتر از دیوار طبقه کارگر در این نظام وجود ندارد اما همه این اتفاقات به واقع در غیاب یک جنبش عظیم سوسیالیستی کارگری روی می دهد. . در بریتانیا نود درصد شرکتهای کوچک برای یک سال از عوارض شهرداری معاف شده اند، با این حال خطر ورشکستگی در چند قدمی آنها است. صاحبان سرمایه طبق عادت همیشه گیشان اینبار هم تصمیم دارند که برای نجات خود جامعه بشری را به تباهی بکشانند اما عکس العمل تا به حال کارگران و خانوادههایشان همراه با وجدان بیدار بشریت به صاحبان سرمایه، نشان از آن دارد که با مقاومت همه جانبه ای روبرو خواهند شد.

ایران هم به عنوان کشوری که وارد سیستم اقتصاد جهانی شده است از این قاعده مستثنا نیست. حاکمان سرمایه در ایران بعد از سرکوب انقلاب ۱۳۵۷ توده های کارگر و زحمتکش در ایران در طی سه دهه به اشکال و شیوه های مختلف و با همکاری همکارانشان در دیگر نقاط جهان موفق به برپایی حکومتی یکدست، پایدار و متعارف سیاسی نشدند و با این بحران اخیر هم زخمهای کهنه دهان باز نمودند سران ریز و درشت جمهوری اسلامی در اوایل بروز بحران جهانی سرمایه اعلام داشتند که نظام آنها نظامی آسمانی و ماورای طبقات است بنابراین بحران سرمایه داری تاثیری روی اقتصاد ایران نخواهد گذاشت و به دیگر کشورهایی هم که دچار بحران شده بودند، اقتصاد اسلامی را توصیه میکردند. اما

این بحران ساختاری جهان به اقتصاد ایران که در نوع خودش جز مفلوک ترین و فاسد ترینش در دنیا است نیز رسید . چند ماه طول نکشید که ایران خودرو یکی از بزرگتری کارخانه های تولید خودرو در خاور میانه بعد از چهار دهه تولید با تزریق یک میلیارد دلار امکان ادامه کاری پیدا نمود . صنایع فولاد همراه چند شرکت بزرگ دریایی، خودروسازیها و شرکتهای کوچک و متوسط یکی پس از دیگری اعلام ورشکستگی کردند. شرکتهای کوچک و متوسط که از بانک مرکزی وام دریافت کرده بودند، از پس دادن بیش از چهل میلیارد دلار وامهای خود خوداری کردند. بن بست های اقتصادی همراه با بحران عمیق سیاسی که طی سه دهه روی هم تلنبار شده، رژیم جمهوری اسلامی را از هر طرف زیر فشار گذاشته بود با انتخابات ریاست جمهوری خرداد سال ۱۳۸۸ شعله کشید و جناحهای مختلف داخل حکومت را به مصاف همدیگر کشاند اما آنها قبل از این مصاف هیچگاه نیروی توده های مترصد فرصت را پیش بینی نکرده بودند . در همان هفته های اوایل اعتراضات آن چنان وحدت، همدلی و همکاری بین توده های مردم ایجاد کرد که تمام جناحها چه غالب و چه مغلوب را به وحشت انداخت، حتا آنهایی که به بیرون حکومت رانده شده بودند و خود زیر ضرب جریان حاکم بودند در مقابل توده های معترض موضع گرفتند و مردم را به در پیش نگرفتن اعمال و شعارهای ساختار شکنانه دعوت میکردند . اما جمهوری اسلامی در ایران برای توده های کارگر و زحمتکش از هیچ مشروعیتی دیگر برخوردار نیست بیش از سی سال حکومت این رژیم سرمایه توده های به جان آمده را در نابود نمودن آن مصمم ساخته است.

ما اول مه امسال را در شرایطی برگزار میکنیم که علی رغم ملتاریزه کردن شرایط در ایران از سوی رژیم ، اما جمهوری اسلامی در ضعیف ترین دوران تاریخ خودش چه از لحاظ داخلی و چه خارجی نسبت به سی سال قبلی حاکمیتش قرار گرفته است . بحرانهای اقتصادی و سیاسی که میرود گلوی حکومت را تا مرز خفه کردن بفشارد، تمامی اقشار و طبقات مختلف را به فکر راه حل نهایی انداخته است و دولتهای منطقه و جهان از ترس شکل گیری یک حرکت رادیکال و انقلابی به تکاپو افتاده اند و دارند الترناتیو طرح میکنند. شخصیت های شناخته شده ای را بعنوان رهبر اعتراضات به مردم معرفی میکنند و در رسانه های خود برایشان تبلیغ میکنند. گاهی سنگ دفاع از خواست آزادی مردم ایران را به سینه میزنند تا جای پای برای عناصر تائید شده خود در بین مردم پیدا کنند.

شرایط سیاسی که در ایران ایجاد شده وظایف و مسئولیت بزرگ و تاریخی را جلو پای طبقه کارگر ایران و پیش روی فعالین و رهبران این طبقه میگذارد که در مراسمها و تجمع های بزرگ و کوچکی که به مناسبت اول ماه می برگزار میشود، اوضاع جدید ایجاد شده را برای هم طبقه ایهای خود و کل جامعه ترسیم کنند . بحران عمیق سیاسی اقتصادی که بورژوازی را زمین گیر کرده و تلاش میکند برای خلاصی خود بار اصلی این بحران را بر دوش طبقه کارگر و زحمتکشان بگذارد، این شانس را به روی طبقه کارگر و پیشروان این طبقه باز

کرده تا برای خلاصی توده زحمتکش مزدبگیر از شر نکبت بار این زالو صفتان ،
وظایف اجتماعی و تاریخی خود را با دخالت آگاهانه به انجام برساند.

زنده باد اول ماه می روز همبستگی جهانی کارگران
پرتوان باد جنبش توده ها به رهبری طبقه کارگرایران
سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران
انجمن کارگری جمال چراغ ویسی

1389/2/6